

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 1378/14
Дана 24.12.2014. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Наде Кнежевић Антић и Марије Габрић, чланова већа, у правној ствари **тужиоца П. Л. из К.**, ул. бр. ., чији је пуномоћник И. Б., адвокат у Б., против **туженог З. за ј. з. К.**, ул. бр. ..., чији је пуномоћник Б. С., адвокат у К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Кикинди, пословни број П1.51/13 од 21.03.2014. године, на седници већа одржаној 24.12.2014. године донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца **се одбија**, пресуда Основног суда у Кикинди, пословни број П1.51/13 од 21.03.2014. године, **потврђује**.

Образложење

Пресудом првостепеног суда одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду број ..-.-./.... од године као незаконито, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у укупном износу од 76.660,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.03.2014. године до исплате, у року од 15 дана.

Благовременом жалбом наведену одлуку побија тужилац из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да овај суд жалбу усвоји и наведену пресуду преиначи тако што ће тужбени захтев усвојити у целисти и обавезе туженог да му накнади трошкове парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а и на правилну примену материјалног права, сагласно одредбама чл. 386 ст. 3 ЗПП-а, овај суд налази да жалба није основана, пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка, а на правилно утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право.

У току првостепеног поступка је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог и обављао послове специјалисте здравствене статистике и информатике у Одељењу анализе, планирања и организације здравствене службе, информатику и статистику у здравству. У анексу уговора о раду од 24.10.2011. године закљученом између странака, као повреде радне обавезе због којих запосленом престаје радни однос отказом уговора од стране послодавца, између осталог се у чл. 17 ст. 1 тач. 7 наводи злоупотреба положаја и прекорачење овлашћења, у чл. 19 ометање једног или више запослених у процесу рада којим се изричито отежава извршавање радних задатака, а чл. 20 је прописано да су уговорне стране сагласне да се на сва права, обавезе и одговорности које нису уређене овим уговором, примењују одредбе закона и колективног уговора.

Решењем о отказу уговора о раду тужиоцу је уговор о раду отказан јер је дана године у радно време, око 10 часова ушао у канцеларију секретарице директора где је у разговору затекао начелника за опште правне, техничке и друге послове, Б. М., пришао јој и силом покушао отети документа које је она држала у рукама и није му их хтела дати, да је после око 20 минута без куцања бесно улетео у њену канцеларију, дошао јој иза леђа, померио је руком и без икаквих речи зграбио миша од компјутера, те се удаљио тек након што је она по трећи пут повишеним тоном затражила од њега да изађе и остави је на миру, с тим што је при изласку упутио речи „пази са ким се качиш“ чиме је учинио повреду радне обавезе из чл. 89 ст. 2 тач. 11 Колективног уговора туженог у вези са чл. 26 Пословног кодекса туженог, повреду радне дисциплине из чл. 90 тач. 6 Колективног уговора која се односи на недолично или непрофесионално понашање према осталим запосленима, пацијентима или другим лицима са којима долази у контакт при раду, затим, неутврђеног дана у периоду од до године, а пре него што је отишао на коришћење годишњег одмора, без знања и одобрења Б. М. и директора завода, самовољно укинуо Б. М. програм кадровске евиденције и обуке запослених у заводу, чиме ју је омео у процесу рада, тако што ју је у потпуности онемогућио да у периоду од 30.11.2012. до 05.12.2012. године врши унос података за запослене о извршеним обукама и едукацијама, као и унос других личних података у персонални картон запослених који се води у електронској форми запосленима, па је тако својим понашањем повредио радну обавезу из чл. 89 ст. 2 тач. 1, 9 и 21 колективног уговора тужене, због чега му је отказан уговор о раду са припадајућим анексима.

Тужилац је примио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у коме се поред наведених догађаја наводи и догађај од године, када је у радно време у просторијама тужене одбио да поступи по налогу свог претпостављеног, помоћника директора Ђ. Н., коју је одгурнуо вратима, викао на њу и претио речима наведеним у чињеничном утврђењу првостепене пресуде, те на тај начин починио повреду радне обавезе, недолично или непрофесионално понашање према осталим запосленима, пацијентима и другим лицима са којима се налази у контакту на раду. На упозорење се тужилац изјаснио дана године у ком наводи да су наводи нетачни. О упозорењу се изјаснила и синдикална организација чији је члан тужилац, достављањем мишљења да наведене радње не представљају повреду радне обавезе због којих се изриче отказ уговора о раду. Директор тужене је покренула поступак ради утврђења повреде радне обавезе и радне дисциплине тужиоца, у коме је тужилац изјавио да се не осећа кривим.

Одлуком Министарства рада, запошљавања и социјалне политике тужилац је враћен на рад и одложено је извршење побијаног решења.

Тужилац је благовремено поднео тужбу дана 04.04.2013. године ради поништаја предметног решења које му је достављено дана 08.02.2013. године прибијањем на огласну таблу тужене, јер је тужилац одбио да исто преузме.

Утврђено је да се дана 15.12.2012. године Б. М. се обратила тужиоцу да има проблема са програмом који је он инсталирао. Дан два пре тога се, такође, обраћала тужиоцу због проблема са програмом јер није могла да сачини извештај, позивајући га да настали проблем отклони, на шта јој је тужилац рекао „Ти би хтела да ти ја од дугачког капута сачиним кратку јакну и торбу“. Одштампала је извештаје и држећи исте у руци ушла у канцеларију секретарице која јој је дала телефонску слушалицу јер је позив био за њу, када је за њом у канцеларију ушао тужилац, био је љут и покушавао је да јој из руку отме документа. У том моменту је у канцеларију ушла директорка Д. А., која је узела документе од Б. М., те је тужилац изашао. Након тога је тужилац позвао Б. М. у канцеларију Б. В., те му је ту Б. М. објаснила проблем који има са програмом на шта јој је тужилац одговорио да је информатички неписмена. У конкретном случају се радило о програму који је тужилац инсталирао, а са којим је и раније било проблема на које му је указивао и Б. В. Тужилац је тог дана сео за рачунар Б. В., али грешку није отклонио. Након тога, Б. М. је отишла у своју канцеларију где је дошла и директорка, седеле су када је без куцања у канцеларију улетео тужилац, померио рукама столицу на којој је седела Б. М. и покушавао да дохвати миша од рачунара, те се удаљио тек након што је она по трећи пут повишеним тоном затражила од њега да изађе и остави је на миру, с тим што је на при изласку упутио речи „пази са ким се качиш“.

У периоду од до године, неутврђеног дана, тужилац је пре него што је отишао на коришћење годишњег одмора укинуо Б. М. приступ програму вођења кадровске евиденције и обуке запослених у заводу и она приступ није имала све до 06.12.2012. године када је директор туженог усмено наложила тужиоцу да оде у просторије завода и поново инсталира програм. Када је дошао да поново инсталира наведени програм, на питање директора тужене, зашто Б. М. нема приступ програму, рекао је да јој је он укинуо програм јер не зна да ради. Такође, након што му је Б. В. рекао да му се Б. М. пожалила да нема приступ програму, тужилац му је рекао да га неће ни имати, јер јој је он програм скинуо са рачунара.

На основу напред наведеног, првостепени суд је правилном применом материјалног права одбио тужбени захтев, налазећи да је побијано решење о отказу уговора о раду законито. Ово из разлога што је у току поступка утврђено да је тужилац починио повреду радне обавезе, због којих му је најпре упућено упозорење о постојању отказних разлога на које се тужилац писмено изјаснио, након чега је донето решење о отказу уговора о раду.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд починио битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 7 ЗПП-а на начин да је онемогућио тужиоцу право на расправљање, одбијањем извођења доказа саслушањем сведока предложених од стране тужиоца на припремном рочишту, имајући у виду да из списка предмета произлази да је тужилац исте предложио на околности које се не односе на чињенице због којих тужиоцу отказан уговор о раду.

Надаље, неосновано се у жалби тужиоца истиче да постоје противречности између исказа сведока и садржине приложене писане документације, нарочито интерних дописа. По оцени овог суда, правилно је првостепени суд ценио све изведене

доказе у складу са одредбом чл. 8 ЗПП-а, те је поклонио веру исказима саслушаних сведока који су сагласни међусобно и са наведеном писаном документацијом приложеном списима предмета. Сви сведоци у својим исказима потврђују чињенице наведене најпре у упозорењу, а затим и у решењу о отказу уговора о раду тужиоцу. На основу наведеног, правилно првостепени суд не прихвата исказ тужиоца који је у супротности са свим изведеним доказима у току поступка, а који је и по оцени овог суда прилагођен постизању успеха у спору.

Чињеница да је у побијаном решењу о отказу уговора о раду изостало навођење повреде радне обавезе која се односи на догађај од 27.09.2012. године, а која је наведена у упозорењу, није од утицаја на законитост побијаног решења у смислу одредби чл. 180 ст. 2 Закона о раду, што правилно закључује и првостепени суд, имајући у виду да је за наведену повреду у моменту доношења побијаног решења наступила застарелост према одредби чл. 184 Закона о раду. Супротно жалбеним наводима тужиоца, у погледу чињеница које се односе на остале две повреде радне обавезе и радне дисциплине због којих је тужиоцу отказан уговор о раду, садржина упозорења и побијаног решења о отказу тужиоцу су идентичне.

На основу наведеног, како је у поступку пред првостепеним судом утврђено да је тужилац извршио повреде радне обавезе и радне дисциплине које су им стављене на терет, те како је у поступку отказивања уговора о раду тужени у свему поступио у складу са законом, правилно је првостепени суд нашао да је захтев тужиоца за поништај решења о отказу неоснован.

Супротно жалбеним наводима, првостепена пресуда је јасна и разумљива, изрека пресуде не противречи изведеним доказима-писменим исправама, садржи све разлоге о битним чињеницама и нема недостатке због којих се не може испитати, не стоји битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 12 ЗПП-а, а на коју тужилац жалбом указује.

Остали жалбени наводи нису од утицаја на законитост побијане одлуке.

На основу свега наведеног, применом одредбе чл. 390 ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак с.р.
зто:

Напомена:

Рев2 611/2015 од 23.09.2015. године одбијена као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1378/14 од 24.12.2014 године.

АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД

Посл.бр. Гж1.1378/14

БЕЛЕШКА О ВЕЋАЊУ И ГЛАСАЊУ

Дана: 24.12.2014. године

Председник већа: Мира Тубин Чанак

Члан већа : Нада Кнежевић Антић

Члан већа: Марија Габрић

Судија известилац: Нада Кнежевић Антић

Судијски помоћник: Милица Јајчанин

Записничар:

ОДЛУКА ЈЕ ДОНЕТА ЈЕДНОГЛАСНО

Записничар, Чланови већа, Председник већа
